

Arne Jørgensen skrev i Østlendingen nylig at tiden er moden for at sannheten om 9. april samt det som skjedde ved okkupasjonen skal frem. Ja, en skulle tro det, etter snart 60 år, men de dokumenter som finnes her til lands angående disse hendinger er ikke tilgjengelige på mange år enda. Landssvikarkivet skal jo være lukket til år 2025. Rettssvindel og historieforfalskning har jo gått hand i hand.

Ved det såkalte rettsoppgjøret ble titusener av nasjonale kvinner og menn dømt som landsforrædere og kriminalisert og står fremdeles i kriminalarkivene, selv om de var aldri så respektable mennesker. Det ble jo brukt lover som ble laget i London under krigen og ble brukt med tilbakevirkende kraft, noe som er i strid med folkeretten, Grunnloven og ethvert rettssystem. Det er klart at de styrende er redd for alle disse justismord ved siden av at de ble syndebooker for denne okkupasjonen.

Hitler erklærte i 1939 at Tyskland ville respektere Norges nøytralitet og at han ikke ville gripe militært inn i Norden. Dette under forutsetning av at han ikke ble tvunget til det av de allierte.

Det var H. Scheit som fikk beskjed av Hitler om å reise til Norge for å holde ham underrettet om all britisk virksomhet i Norge. 19. desember 1939 landet han på Fornebu med 40.000 falske pund i kofferten. Han hadde tolv agenter i sin tjeneste. 10. februar 1940 står Scheit i skjul på Oslo havn, hvor den norske fraktdamper «Solveig» har lagt til ved kaien. Straks etter ankomsten har mannskapet på skipet gått i land, men Scheit vet at «Solveig» ikke har seilt tom ifra den skotske havnebyen Dundee. Timene sleper seg frem da det plutselig drønner av motorstøy. Tre lastebiler, som for øvrig kjører med mørklagte lykter, stanser på kaien ved «Solveig» og blinker med lyktene tre ganger. Da blir det liv på dekket. Scheit teller 72 mann som smetter ned landgangen, alle kledd i treningsdrakter og med hver sin koffert. Det kommanderes på engelsk og det hele foregår militært. Scheit er sjokkert og forstår at den informasjonen han har fått om at atskillige britiske militære enheter er kommet i land i Norge på mystiske vis, er riktig. Han sender da straks melding om disse spesialenheter, som skal brukes ved Vestmaktens invasjon av Norge, til Hitler.

For agent Scheit var restauranten i Dovrehallen en gullgruve. De kretser som vanket her besto av stortingsmenn og høyere funksjonærer i regjeringspartiet. Således kunne han sende denne melding til Berlin: «I den norske regjering hersker det ingen tvil om at en alliert besittelse vil komme i den nærmeste fremtid. Regjering og kongehus er ikke innstilt på å gjøre motstand imot en slik aksjon.»

16. februar 1940 leverte Norge selv beviset på at de ikke ville for-

svare sin nøytralitet. Dette i strid med folkeretten da en engelsk destroyer entret et tysk forsyningskip i Jøssingfjorden. De norske torpedobåter foretok seg ingenting etter ordre fra admiralitetet.

Flere ganger hadde Scheit fått meldinger fra en britisk agent om minelegginger og besetninger av Trondheim, Narvik, Stavanger og Bergen. Den britiske historiker dr. Derry skriver da også i sin bok, «Felttoget i Norge», at britene ikke regnet med noen motstand.

3. april 1940 fløy Scheit til Berlin, hvor han forela sin bedømmelse av situasjonen i Norge for Hitlers adjutant. Dersom Tyskland ville komme de allierte i forkjøpet, måtte det ikke nøles et øyeblikk. Nå dreiet det seg om timer. Det han imidlertid ikke fikk vite, var at Hitler hadde fastsatt aksjonsdagen til 9. april 1940, dagen før.

På Arbeiderpartiets landsmøte i 1930 erklærte Fr. Monsen at det alltid i partiet hadde vært enighet om at vi skal gjøre den nasjonale hær ubrukbar. Det brukne geværet var symbolet. Einar Gerhardsen uttalte følgende på det samme møtet: «Hva angår det direkte spørsmål om å anskaffe våpen før det finnes flere veier, og disse håper vi komiteen kan vise. Det er som man vil forstå så ømtålige ting at det ikke kan gjøres til gjenstand for behandling her».

I 1936 gikk Arbeiderpartiet til valg på et program om å nedlegge det nasjonale forsvar og bare ha et vaktvern. Etter dette valget fikk Norge en forsvarsminister som var militærnektet, og ledetråden i militærpolitikken var at Norge ikke vil eller kan føre krig. Det var disse menn som var årsaken til invasjonen i 1940 ved å legge landet åpent for okkupasjon med sin forsvars- og nøytralitetspolitikk. Dette også i strid med folkerettens bestemmelser.

H. Bjørnstad